

ning som Bygnings- og Boliglovgivning, Færdselslovgivning, kort sagt, der er hele vor Erhvervslovgivning, vor sociale Lovgivning og vor fiskale Lovgivning, meget betydningsfulde Dele af vor Lovgivning. Det vilde derfor unægtelig være af overordentlig stor Betydning, om vi her kunde komme ind paa en Ensartethed, der ikke blot bragte det rette Forhold mellem hele denne betydningsfulde Del af vor Lovgivning, men ogsaa bragte den i et nogenlunde rimeligt Forhold til vor almindelige Straffelovgivning. Den højtærede Justitsminister indleder i Bemærkningerne til Lovforslaget sin Argumentation mod Kommissionsflertallets Forslag med en Bemærkning om, at en Sondring mellem Forbrydelser og Forseelser er ukendt i dansk Ret. Jeg maa nu sige, at jeg ikke hidtil har haft det Indtryk, at det spillede saa forfærdelig stor en Rolle for den højtærede Minister, at et Forhold hidtil har været ukendt i dansk Ret. Den højtærede Minister føjer da ogsaa til denne indledende Argumentation en Række andre Betragtninger, idet det dels hedder i Bemærkningerne, at det ikke er muligt paa noget rationelt Grundlag at sondre mellem Forbrydelser og Forseelser, og dels anføres der en hel Del praktiske Betragtninger. Jeg tror da ogsaa, man maa erkende, at nogen rationel Sondring mellem Forbrydelser og Forseelser lader sig ikke opstille, og det kan vel heller ikke nægtes, at et Forsøg paa en almindelig Forseelseslovgivning ikke blot i Praxis vilde være vanskelig at gennemføre, men ogsaa føre til — naar man sondrer Straffebestemmelserne ud fra den Lovgivning, hvortil de er knyttet — en Mangel paa Overskuelighed i Lovgivningen, der i hvert Fald vilde føles som en Ulempe af de Jurister, som arbejder i det praktiske Liv. Jeg er derfor tilbøjelig til at mene, at de berettigede Hensyn til Ensartethed i Lovgivningen, som Straffelovskommissionen henleder Opmærksomheden paa, maa søges fyldestgjort paa anden Maade. Jeg har tidligere her lejlighedsvis gjort opmærksom paa det ønskelige i, at vi fik en Forbedring af vor hele Lovgivningsteknik, og jeg ser med Tilfredshed, at i Administrationskommissionens sidste Betænkning er dette Spørgsmaal taget op, men indtil man kan naa til en Løsning af dette Spørgsmaal, synes jeg, at man i hvert Fald maatte kunne tænke sig noget mere Samarbejde mellem de forskellige Fagministerier med Hensyn til Bestemmelse af det straffbares Omraade og Betingelserne for Strafbarhed. Men jeg, der jo skal bestræbe mig for at være

saa kortfattet som muligt, maa altsaa konkludere deri, at jeg, alt overvejet, tror at maatte være enig i den Fremgangsmaade, som her er anvendt af den højtærede Justitsminister.

Jeg gaar dernæst over til det strafferetligt meget omtvistede Spørgsmaal om Tilregnelighed eller de personlige, subjektive Betingelser for, at en Person i det hele taget kan straffes, eller Spørgsmaalet om, hvorvidt den paagældende i saa høj Grad har været lidende af Sindssygdом, Aandssvaghed eller andre sjælelige Defekttilstande, at Straf ikke bør anvendes, men at der overfor ham eventuelt bør anvendes Sikkerhedsforanstaltninger af anden Art. Der er neppe noget strafferetligt Spørgsmaal, der i Tidens Løb har været saa omtvistet, og omtvistet med saa megen Lidenskab, som netop dette, og den Diskussion, der saaledes har staaet paa gennem Tidene, har ogsaa givet sig Udslag i Straffelovskommissionens Betænkning derved, at der i denne findes ikke mindre end tre forskellige Forslag til Straffelovens Bestemmelser paa dette Omraade. Kommissionens Formand, Overretssagfører Oskar Johansen, og Landsdommerne Glarbo og Krabbe foreslaar, at Handlinger er straffrie, naar de er „foretagne af Personer, der paa Grund af Sindssygdом, Aandssvaghed eller anden varigere mangelfuld Sjelstilstand ikke kan anses egnet til Paavirkning gennem Straf“. Højesteretsdommer Olrik foreslaar, at Handlinger skal være straffrie, naar de er „foretagne af Personer, der er utilregnelige paa Grund af Sindssygdом eller Tilstande, der maa ligestilles dermed, eller Aandssvaghed i højere Grad“. Og endelig foreslaar Professor Torp og Dommer Goll, at Handlinger skal være straffrie, naar de er „foretagne af sindssyge, udpræget aandsvage samt Personer, der i Gerningens Øjeblik har været i en Tilstand, som ganske maa ligestilles med Sindssyge“.

Det vilde nu føre alt for vidt at komme ind paa en almindelig Diskussion af de Opfattelser, der ligger bag disse forskellige Formuleringer, og det er ogsaa her unødvendigt. Det er for det første unødvendigt, fordi der i Kommissionsbetænkningen findes en ganske overordentlig interessant Begrundelse af de forskellige Forslag, og selv om jeg vel ikke tør forudsætte, at mange Medlemmer i alt for stort Omfang — paa Grund af det Arbejdsstof, Rigsdagen har i denne Samling — vil hengive sig til de Glæder, der kan følge af at læse denne Kommissionsbe-